

RIKOSREPORTAASI SUOMESTA

2000-LUKU
2007
SAGA EGMONT

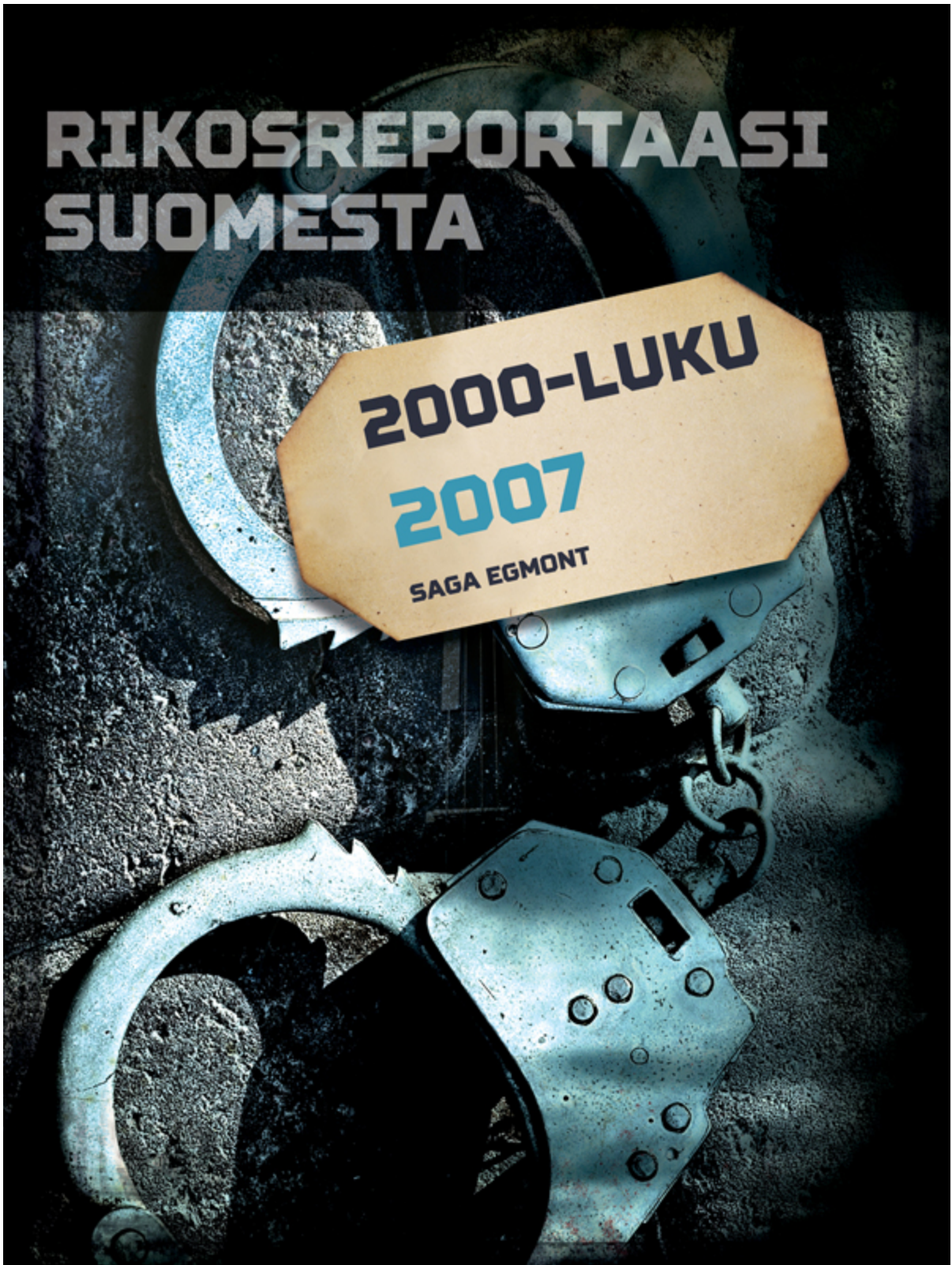

RIKOSREPORTAASI SUOMESTA

2000-LUKU

2007

SAGA EGMONT

Diverse

RIKOSREPORTAASI SUOMESTA 2007

SAGA EGMONT

Rikosreportaasi Suomesta 2007

Cover illustration: Shutterstock

Copyright © 2007, 2018 Diverse ja Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711972106

1. e-kirjapainos, 2018

Koko: EPUB 2.0

Tämä on tekijänoikeuslain suojaama kirja. Kopiointilupa muuhun kuin henkilökohtaiseen käyttöön on tehtävä sekä Lindhardt og Ringhofin että kirjailijan kanssa.

lindhardtogringhof.dk

Lindhardt ja Ringhof Kustantamo OY, Egmont-yhtiö

Alkusanat

Sisäasiainministeriön toimintakertomuksessa 2006 on kirjattu muun muassa seuraavaa: ”Poliisin tehtävänä on turvata oikeus- ja yhteiskuntajärjestystä, ylläpitää yleistä järjestystä ja turvallisuutta sekä ennalta estää rikoksia, selvittää niitä ja saattaa ne syyteharkintaan. Poliisin tavoitteena on, että Suomi on Euroopan turvallisin maa, jonka takeena on ammattitaitoinen, palvelualtis, luotettava, yhteistyökykyinen ja tehokkaasti organisoitu poliisi.” Lisäksi mainitaan, että ”sisäasiainministeriö on asettanut poliisitoimintaa koskevaksi yhteiskunnalliseksi vaikuttavuustavoitteeksi tasapainoisen alueellisen kehittämisen sekä kansallisen ja alueellisen kilpailukyvyn vahvistamisen”.

Edellä sanottu asettaa haasteen myös poliisikoulutukselle. Yhteiskunnassa tapahtuneiden muutosten myötä poliisitoimintakin on muuttunut voimakkaasti viime vuosien aikana. Tämän hetken organisaatioilta vaaditaan muuntautumiskykyä, koska vain uudistuskykyinen, joustava organisaatio on elinkelpoinen. Osaltaan muuttuvan yhteiskunnan haasteeseen uskotaan pystyttävän vastaamaan yhdistämällä nykyinen Poliisikoulu ja Poliisiammattikorkeakoulu uudeksi poliisialan koulutus- ja kehittämiskeskukseksi. Näin saadaan koko

poliisikoulutus keskitetyksi samaan paikkaan ja tehostetuksi koulutuksen kokonaisuuden hallintaa. Uusi poliisioppilaitos aloittaa toimintansa viimeistään 1. tammikuuta 2008.

Poliisin koulutuksen rakennetta ja opetuksen sisältöjä on systemaattisesti kehitetty vastaamaan tämän päivän tarpeita. Poliisin ylijohdo vahvistaa merkittävimmät koulutuksen kehittämisen linjaukset vuosiksi 2007–2014 uudistettaessa poliisin koulutusstrategia. Vuosien 2007–2014 tavoitteisiin kuuluu poliisin peruskoulutuksen nostaminen ammattikorkeakoulututkinnoksi sekä poliisialipäällystön ja poliisipäällystön tutkinnon sisältöjen kehittäminen entistä paremmin vastaamaan työelämän tarpeita. Esimerkiksi päällystön tutkinto on kehittynyt kolme vuotta kestävästä internaattikoulutuksesta nykyaikaiseksi ammattikorkeakoulututkinnoksi, jossa käytäntö ja teoria linkittyvät työelämän vaatimuksia vastaavaksi ja jossa ensisijainen vastuu opintojen etenemisestä on opiskelijalla. Sopimusyliopistoissa (Tampereen ja Turun yliopistot) tapahtuvaa poliisiopiskelijoille tarkoitettua maisterikoulutusta on tarkoitus jatkaa.

Poliisikoulutuksen muutokset ovat olleet perusteltuja. Poliisioppilaitosten yhdistäminen on Suomen poliisin kannalta yksi vuosikymmenen uudistuksista. Yhdistämisen jälkeen voidaan koulutusta ja opetussuunnitelmia kehittää kokonaisuutena. Yhdistetty oppilaitos tuo paremman mahdollisuuden sovittaa yhteen teoriaa ja käytäntöä toteutettaessa yhteisiä toiminnallisia harjoituksia. Näin esimerkiksi päällystöopiskelijoiden johtamiseen liittyvien valmiuksia voidaan paremmin kehittää ja vastaavasti peruskoulutuksessa olevat oppivat jo koulutuksen aikana

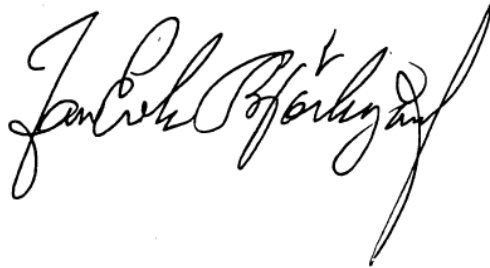
olemaan merkittävä lenkki siinä poliisin toiminnallisessa ketjussa, jolla myös tulevaisuudessa poliisin tehtäviä menestyksellä hoidetaan.

SUOMEN POLIISIN URHEILULIITON PUOLESTA

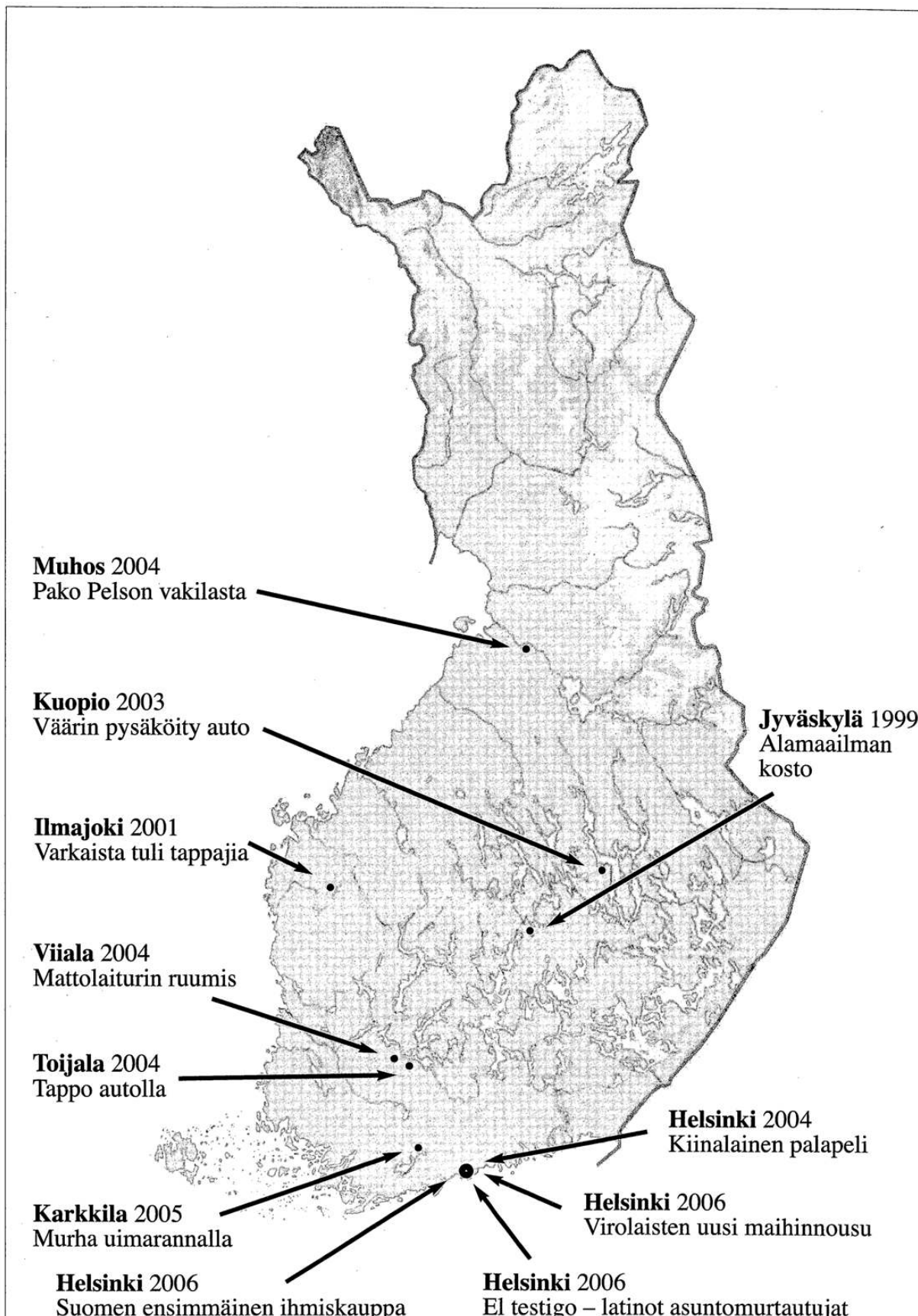
A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Seppo Kolehmainen', with a long horizontal stroke extending to the right.

Seppo Kolehmainen

TOIMITUKSEN PUOLESTA

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Jan-Erik Björkgård', with a long horizontal stroke extending to the right.

Jan-Erik Björkgård

Pako Pelson vankilasta

Juha Niemelä, ylikonstaapeli, Muhos.

Pelson vankilasta pakeni kaksi vankia väkivaltaisesti 23. helmikuuta 2004. Lähtiessään he surmasivat vanginvartijan ja pahoinpitelivät työopettajan lähes kuoliaaksi. Lyhyen mutta kiivaan pakomatkan jälkeen vangit jäivät poliisin kiinni ottamiksi.

Läheisen työkaverin kuolema ja toisen pysyvä vakava vammautuminen kosketti ja järkytti syvästi vankilan työyhteisöä.

Tapahtuman henkilöiden nimet on muutettu.

Kirpeä helmikuinen päivä aukesi kirkkaana. Pakkasen punaama aurinko nousi valaisemaan huuruista Pelson kylää ja tuomaan hetkeksi valoa pohjoisen lyhyeen päivään. Tuon kylän sydän on Pelson vankila, joka tuo Vaalan kuntaan työtä ja toimeentuloa. Vankila vaikuttaa jollakin tavalla jokaisen kyläläisen elämään.

Vankeinhoito pyrkii sopeuttamaan vankeja tulevaan siviilielämään, joten myös Pelson vankilassa on mahdollisuus opiskeluun ja työntekoon. Osalle vankeja opiskelu ja työnteko ovat paremminkin rasite kuin mahdollisuus, joten motivaatio voi olla välillä varsin heikko.

Aamupäivä vankilassa

Vankilan alueella sijaitsevassa rivitalossa oli meneillään korjausrakentamisen kurssi, jonne aamulla kello 08.00 aikoihin suuntasi kymmenen vankia harjoittelemaan rakentamisen taitoja. Rakennus sijaitsee noin 400 metrin päässä vankilan päärakennuksesta.

Vankeja saattoi työmaalle 47-vuotias vanhempi vartija Kalevi, joka oli rakennuskurssin vartijana ensimmäistä päivää vakinaisen vartija ollessa muissa tehtävissä. Kalevi oli hakeutunut vartijaksi varttuneemmalla iällä, ja hän oli pidetty mies niin työkavereiden kuin vankienkin parissa. Kalevi oli muutamaa vuotta aikaisemmin joutunut kokemaan työssään vakavaa väkivaltaa, kun kaksi pakoon lähtenyttä vankia oli pahoinpidellyt ja sitonut hänet. Lähtiessään vangit varastivat Kalevin auton, mutta jäivät lyhyen pakomatkan jälkeen kiinni. Kaleville väkivalta ei ollut aiheuttanut suuria ruumiillisia vammoja, mutta henkisesti asia oli ollut hänelle raskas.

Rakennuskurssin vetäjänä toimi 51-vuotias ulkopuolisen ammattioppilaitoksen työopettaja Reijo. Hän ei ollut vankilan palkkalistoilla, vaan vankila osti hänen tarjoamansa opetuspalvelut ammattioppilaitokselta. Vankien mielestä Reijo oli kaikin puolin mukava ja pidetty mies. Reijo ajoi työmaalle vanhalla Saabillaan, jonka hän pysäköi remontoitavan rivitalon pihalle.

Kymmenen vangin ryhmässä saapasteli kaksi kaverusta, 23-vuotias Krisse ja 34-vuotias Antsu. Miehet olivat olleet toistuvasti törmäyskurssilla yhteiskunnan normien kanssa ja rikostaustaa oli kertynyt niin omaisuusrikosten kuin väkivaltarikostenkin saralla. Kuvaan kuului vankilakierteen lisäksi niin tavallinen voimakas viehtymys alkoholiin ja kovempiinkin päihteisiin. Krissellä oli tuomiota jäljellä vielä

reilu vuosi ja Antsulla noin seitsemän kuukautta. Miehet olivat kotoisin samasta Koillismaahan pitäjältä ja ikäerostaan huolimatta olivat hyviä kavereita. Kaveruus oli nivoutunut kiinteäksi yhteisten vankilajaksojen aikana. Molemmat kuuluivat löyhästi järjestäytyneeseen vankilajengiin, jonka jäsenet olivat kotoisin samalta seudulta.

Vangit jakautuivat työmaalla työpisteisiinsä harjoittelemaan muuraamista ja kirvesmiehen töitä. Krissen ja Antsun työpisteet olivat vankien taukokuoneen vieressä, jossa he nikkaroivat ”korpeloiksi” kutsuttuja kirvesmiehen työkalupakkeja. Yksi vangeista poistettiin työmaalta aamulla sopimattoman käytöksen vuoksi.

Edellisellä viikolla vangit olivat laittaneet taukokuoneen kätköihin kymmenen litran kiljupanoksen käymään. Maanantaina aamulla ”poika” oli valmis nautittavaksi ja sulostuttamaan vangin ankeaa arkea. Krisse ja Antsu alkoivat maistella kiljua rakentelupuuhiiden ohessa valvovan silmän vilkaistessa muualle. Juoma toimi ilmeisen toivotulla tavalla ja miesten olotila kääntyi lievän humalan puolelle. Pohjalla vaikutti lisäksi miesten luvallinen vankilan lääkärin määräämä lääkitys, joka koostui lähinnä psyykeen vaikuttavista lääkkeistä. Kaverukset onnistuivat salaamaan kiljun vaikutukset, eivätkä Kalevi ja Reijo huomanneet miesten käytöksessä heidän normaalista olotilastaan poikkeavaa.

Työmaalla oli vankien käytettävissä normaaleita kirvesmiehen työkaluja. Käyttöä valvottiin ja työmaalta lähdettäessä pidettiin huoli, ettei vankiosastolle kulkeudu mitään tarpeettoman terävää, jolla voisi olla käyttöä esimerkiksi vankien keskinäisiä kiistoja selviteltäessä. Sen vuoksi rakennuskurssille päästäkseen vangin tuli olla jonkinasteisen luottamuksen arvoinen.

Kello 10.30 vankilassa alkoi ruokatauko ja ruokalaan matkasivat myös rakennuskurssin miehet. Päivä kului vankilan normaalin rutiinin mukaisesti.

Toisaalla

Niin ikään kahdeksan aikaan Muhoksen poliisiasemalla aloiteltiin poliisien koulutuspäivän järjestelyjä. Poliiseja oli kertynyt maalaispitäjään poikkeuksellisen runsaasti. Alkupalaverin aikana hersyi reipas tummansävyinen poliisihuumori, joka asiaa tuntemattoman korvaan kuulostaisi varsin rankalta. Talven hiljaisina kuukausina on paras aika järjestää työpaikkakoulutusta, kun väkeä ei ole vuosilomilla ja työrintamalla on muutoinkin hiljaisempaa.

Aamupäivä kuluisi painisalilla fyysisen voimankäytön koulutukseen ja kertailuun. Voimankäytön taitoja suomalainen poliisi tarvitsee harvoin, mutta väkivaltaisen tilanteen tullessa kohdalle harjoittelulla selkäytimeen viedyt toimintamallit ovat arvossaan. Partion ja partioiden yhteistoimintaa on toistuvasti harjoiteltava. Pian niitä taitoja tarvittaisiin tositilanteessa.

Poliisien harjoitus päättyi painisalilla kello 12.00. Koulutuspäivää jatkettiin kello 13.00 Muhoksen poliisiasemalla perehtymällä uuteen viranomaisverkkoon Virveen. Virven käsiradiot oli jaettu pari kuukautta aikaisemmin koekäyttöön, mutta varsinaiseen operatiiviseen käyttöön siirryttäisiin myöhemmin.

Kiljun synnyttämä suunnitelma

Rakennuskurssilaiset palasivat ruokatauolta jatkamaan töitään. Krisse ja Antsu jatkoivat vankien taukotuvassa kiljun nauttimista nikkaroinnin ohessa.

Miesten jutustelu ajautui vankilasta karkaamiseen ja miehet alkoivat todenteolla suunnitella pakenemista. Heitä kiinnosti kovasti pihassa oleva työopettaja Reijon auto. Siinä olisi oiva pakoväline tarjolla.

Pelson vankila sijaitsee urbaanin ihmisen mielestä keskellä korpea. Vankila on aikoinaan perustettu Suomen suurimman suon äärelle ja suo on vuosikymmenten saatossa vankityövoimalla kuivattu. Jalkaisin tapahtuva pakeneminen on epäonnistumaan tuomittu yritys ja yrittäjät päätyvät juoksemaan ympyrää läheisiin metsiin, josta heidät yleensä poimitaan pikaisesti takaisin talteen. City-ympäristöstä Pelsolle lusimaan tempaistu vanki omaa harvoin niin paljon erämieshenkeä, että jaksaisi pakoilla päiväkausia luonnon armoilla. Kipakka pakkanen sekä paksu lumikinos olivat myös osaltaan rajoittamassa intoa yrittää karkuun ilman kulkuneuvoa.

Hatara pakosuunnitelma kypsyi kiljun kirkastamissa aivoissa. Krissen ja Antsun ajatuksena oli kolkata vartija Kalevi ja työopettaja Reijo, sitoa heidät ja varastaa Reijon auto. Sitä pidemmälle suunnitelmat eivät kantaneet, eikä pakoretken myöhäisempiä vaiheita otettu mitenkään pohdinnan alaiseksi. Kummallakin miehellä oli hallussaan kirvesmiehen liiveissä kolkkaamiseen soveltuvia työkaluja. Krissellä roikkui vyöllä veistämiseen soveltuva kevytrakenteinen kirves, Antsulla oli hallussaan vasara ja puukko. Joku muukin vanki kuuli miesten puheet, mutta ei asiaan kiinnittänyt suurempaa huomiota. Pakenemisen suunnittelemisen on vankilan arkipäivää ja osalle vangeista lähinnä ajankulua ja ajatusleikkiä.

Silmitön väkivalta

Krisselle ja Antsulle avautui ensimmäinen tilaisuus panna toimeen pakosuunnitelma, kun työkalupakkien nikkarointi oli edennyt siihen vaiheeseen, että niihin piti valmistaa kädensijat. Sopivaa puutavaraa oli pihalla varastossa, jossa Reijon olisi voinut hoitaa pelistä pois. Suunnitelma kaatui, kun Reijo ja Kalevi lähtivät yhdessä varastoon, sillä miehet olisi pitänyt saada erilleen toisistaan. Krisse ja Antsu palasivat varastosta työmaalle.

Reijo ja Kalevi jäivät vielä hetkeksi pihalle tupakoimaan ja juttelemaan.

Yllättäen odotettu tilaisuus avautui Krissen ja Antsun ulottuville ja silmittömän väkivaltainen näytelmä alkoi. Kalevi tuli sisälle työmaalle yksin Reijon jäädessä vielä hetkeksi pihalle. Krisse ja Antsu silmäisivät toisiaan ja valmisteltu toimintapäätös pantiin täytäntöön. Krisse hyökkäsi Kalevin kimppuun takaapäin ja löi tätä vyöstään sieppaamalla kirveen teräpuolella takaraivoon. Kalevi kaatui iskun voimasta ja ehti ähkäistä:

– Älkää pojat!

Pyynnöllä ei ollut vaikutusta, joten armo, sääli ja kohtuus syrjäytyivät Krissen ja Antsun aivoista. Samalla Antsu ryntäsi Krissen kaveriksi pahoinpitelemään Kalevia vasaralla. Molemmat suuntasivat murskaavia iskuja Kalevin päähän kunnes Kalevin vastustelu loppui. Miehet raahasivat yhdessä Kalevin taukotilaan, jossa Antsu jatkoi Kalevin hakkaamista vasaralla. Lisäksi hän pisteli ja viilteli puukolla Kalevin päätä ja kaulaa.

Sillä välin Krisse oli siirtynyt odottamaan pihalta palaavaa Reijoa. Reijo käveli ovesta sisään ja seisahtui paikalleen vilkaisten hämillään ympärilleen. Paikalla oli Kalevin pahoinpitelystä ja raahaamisesta aiheutuneet verijäljet, mikä saattoi kiinnittää Reijon huomiota. Samalla

Krisse yllätti Reijon takaapäin tulevalla hyökkäyksellä ja hän iski kirveensä teräpuolella Reijoa takaraivoon. Reijo kaatui iskusta lattialle ja Krisse jatkoi kirveellä lyömistään. Antsu kiirehti Krissen avuksi ja hakkasi Reijoa järeällä moskavasaralla. Reijon vastustelun loputtua päähän kohdistuneen silmittömän väkivallan seurauksena Krisse nykäisi hänen vyölenkissä ketjussa kiinni olleen avainnippun. Karkulaiset poistuivat pihalle ja ryhtyivät käynnistämään Reijon Saabia.

Hyökkäyksen alettua toiset vangit olivat siirtyneet rakennuksen toiseen päähän kauemmaksi tapahtumista. Osa vangeista ei ollut pystynyt seuraamaan tapahtumia niiden raakuuden vuoksi ja osa tunsu myös oman henkensä ja terveytensä olevan uhattuna.

Antsu käynnisti Reijon auton ja Krisse istui hänen viereensä. Antsu ehti ajaa autoa kymmenisen metriä, kun Saab sammui eikä suostunut käynnistymään. Krisse komensi muita vankeja työntämään auton käyntiin. Auton työntäminen ei onnistunut liukkaan pihan vuoksi ja Krisse ja Antsu palasivat takaisin rivitaloon etsimään Kalevin tai Reijon puhelinta soittaakseen jonkun hakemaan heitä. Sillä aikaa Reijo ja Kalevi olivat osoittaneet vielä elonmerkkejä. Mentyään taukotilaan etsimään Kalevin puhelinta Antsu oli vielä hakannut moskavasaralla puolustuskyvyttöä Kalevia päähän, jonka jälkeen tämän liikehdintä oli lakannut. Krisse oli niin ikään jatkanut Reijon pahoinpitelyä hakkaamalla tätä vasaralla päähän, kunnes Reijo oli jäänyt makaamaan paikoilleen.

Krisse komensi yhden vankitovereistaan käynnistämään auton. Tämä ei nähnyt tilanteessa muita vaihtoehtoja. Oli hyvin mahdollista, että stressireaktionsa huipulla ratsastavat Krisse ja Antsu saattaisivat jatkaa väkivaltaa

myös vankitovereita kohtaan, jos nämä asettautuisivat poikkiteloin. Karkulaiset siistivät pikaisesti vereentynyttä olemustaan.

Vankitoveri sai käynnistetyksi Reijon Saabin. Krisse asettui kuljettajan paikalle ja Antsu kapusi hänen viereiselleen paikalle. Kello 13.48 verellä hankittu vapaus oli koittanut ja auton keula suunnattiin kohti Neittävän kylää.

Järkyttävä näky

Krissen ja Antsun lähdettyä kaksi vankia juoksi läheiselle rivitalolle, jossa työskenteli vankilan laitosapulainen. Kiihtyneet miehet pyysivät häntä soittamaan ambulanssin, mutta eivät maininneet mitään veriteosta. Laitosapulainen arveli vankien puheesta, että työmaalla oli tapahtunut jonkinlainen vakava työtapaturma. Hän soitti vankilan apulaisjohtajalle, joka lähti itse paikalle ja hankki lisävoimia tarkistamaan tilannetta. Tämän jälkeen hän soitti aluehälytyskeskukseen ja pyysi paikalle ambulanssia. Hätäkeskuspäivystäjä pyysi laitosapulaista menemään katsomaan tilannetta. Tämä meni tapahtumapaikalle ja rivitaloon sisälle. Paikalle olivat tulleet jo myös läheisessä rakennuksessa työskennelleet sähkömiehet. Laitosapulainen totesi pikaisesti tilanteen ja ilmoitti näkemästään hätäkeskukseen. Näky tapahtumapaikalla oli järkyttävä.

Samalla paikalle tuli vartijoita, joille selvisi pikkuhiljaa, että kysymyksessä oli väkivallanteko, ei tapaturma.

Vartija Kalevin auttamiseksi ei ollut enää mitään tehtävissä, hän oli menehtynyt vammoihinsa. Reijo oli loukkaantunut hengenvaarallisesti ja hänen henkiin jäämisensä oli epävarmaa. Henkilökunnan tehokkaan

ensiavun ansiosta Reijon henki pelastui, mutta terveys oli mennyt pysyvästi.

Toiset vangit olivat järkyttyneitä näkemästään ja heidät siirrettiin pikaisesti vankilan muurien sisäpuolelle.

Alkutilanne oli paikalla sekava, eikä tapahtumien kulusta ollut alkuun selkeää käsitystä.

Kiivasrytminen toiminta alkaa

Vankilan työnjohtaja oli käynyt asioimassa Vaalan kirkonkylällä ja oli palaamassa vankilalle. Neittävän kylän kohdalla häntä tuli vastaan henkilöauto, jonka hän tunnisti työopettaja Reijon autoksi. Työnjohtaja havaitsi, ettei autoa kuljettanut Reijo itse joten työnjohtaja alkoi aavistella jotakin tapahtuneen. Hän yritti soittaa Reijolle ja vartija Kaleville, mutta ei saanut heihin yhteyttä. Pahat aavistukset voimistuivat ja työnjohtaja soitti vankilalle, josta kerrottiin, että oli tapahtunut vakava tapaturma. Työnjohtaja oli kuitenkin vakaasti sitä mieltä, että Reijon auto oli varastettu ja sillä oli pakoon pyrkiviä vankeja liikkeellä. Työnjohtaja ilmoitti poliisille havainnoistaan ja käsityksistään.

Virve-koulutus päättyi Muhoksen poliisiasemalla kello 14.28 kenttäjohtajan astuttua huoneeseen. Hän ilmoitti lyhyesti, että Pelson vankilasta on paennut kaksi vankia, jotka olivat lähtiessään surmanneet kaksi vartijaa. Sekunnin epäuskoisen hiljaisuuden jälkeen alkoi kiivasrytminen toiminta. Kenttävarustus kiskottiin ennätysvauhtia ylle ja miehet juoksivat autoihin. Lähtövaiheessa tuli tieto, että pakoauto oli nähty Neittävän kylällä matkalla kohti Vaalan kirkonkylää. Tämän tiedon perusteella kohti Vaalaa lähti kaksi partiota. Samaan aikaan

hälytettiin kaikki käytettävissä olevat poliisivoimat ympäri Oulun lääniä sulkemaan karkureitten pakoreittejä.

Vaalaan suuntasi edeltä tunnuksin varustettu VW Transporter eli maija ja pari minuuttia sen jälkeen lähti siviilimallinen WV Golf. Molemmissa autoissa oli kaksi poliisimiestä. Matka taittui kohti Vaalaa autojen huippunopeudella. Utajärven kunnan alueella rautatien ylikäytävän kohdalla tuli pakoauto poliisipartiota vastaan. Nopea ilmoitus havainnosta ennätti perästä tulleele siviiliautolla liikkuneella partiolla. Golf käännettiin takaisin tulosuuntaan. Pakoauto oli jäänyt kahden poliisipartion väliin.

Havaittuaan perään kääntyvän poliisiauton karkulaiset kiihdyttivät auton vauhtia. Siihen mennessä he olivat ajelleet suunnilleen laillisia nopeuksia herättämättä suurempaa huomiota. Edellä menevä poliisiauto pyrki hillitsemään karkulaisten menohaluja, mutta nopeus nousi vanhalle Saabille kunnioitettavaan 150 kilometriin tunnissa. Perästä tulleeella uudenkarhealla maijalla oli vaikeuksia pysyä vauhdissa mukana, ja välimatka venyi muutamiin satoihin metreihin.

Matkaa jatkettiin kohti Muhoksen kirkonkylää ja samaan aikaan etupuolelle järjesteltiin nopeasti tiesulkua. Aikaa ei ollut montakaan minuuttia ehtiä nopeasti etenevän takaa-ajon reitille. Muhoksella oli liikenteen valvonnassa ollut liikkuvan poliisin partio, joka ehti täpärästi heittää piikkimaton pakenijoiden auto renkaiden tielle.

Osuma piikkimattoon oli hyvä ja Saabin kaikki renkaat tyhjenivät hallitusti piikkimatosta irronneiden keraamisten ontelopiikkien kautta. Saabin kulku hyytyi lopullisesti 500 metrin matkan jälkeen ja auto pysähtyi valtatie 22:lle

Leppiniementien risteykseen Muhoksen taajaman laitamille.

Siinä vaiheessa oli poliisin puolella tehty päätös, että Krissen ja Antsun pakomatka päättyisi juuri sille kohdalle. Miehiä ei enää missään olosuhteissa päästettäisi jatkamaa pakoaan jalkaisin taajama-alueelle ja heidän etenemisensä olisi pysäytetty vaikka äärimmäistä voimakeinoja käyttäen. Krissen ja Antsun aikaisempi toiminta osoitti heidän kykenevän poikkeukselliseen väkivaltaan, ja pakenemisen tuoma kiihtyneisyys oli tuskin omiaan vähentämään tätä mahdollisuutta.

Poliisimiehet varautuivat voimakeinoista voimakkaimman eli ampuma-aseen käyttöön. Maijalla paikalle tulleet poliisimiehet sulki tien takaa tulevalta liikenteeltä ja juoksivat Saabin takakulmien kohdalle. Toinen poliisimiehistä käskytti Krisseä ja Antsua tulemaan ulos autosta, kun samaan aikaan edellä menneet poliisimiehet kiersivät myös auton taakse.

Krisse ja Antsu käyttäytyivät passiivisesti, lukitsivat auton ovet eivätkä tehneet elettäkään totellakseen käskyjä. Ilmeisesti molemmille oli käynyt selväksi, että matka oli nyt ohi ja väkivaltaiset pakoyritykset kääntyisivät nopeasti heitä itseään vastaan. Poliisimiehet luopuivat ampuma-aseen käytön mahdollisuudesta.

Käskytyksen aikana Antsu sytytti tupakan ja kiersi auton oikeanpuoleisen sivuikkunan raolleen. Auton oikealla puolella ollut poliisimies pääsi avaamaan ikkunan kautta oven lukituksen ja oven. Antsu kiskaistiin voimallisesti autosta ulos ja hänet kaadettiin tielle vatsalleen. Tämän nähtyään Krisse avasi omalta puoleltaan ja hänkin oli parissa sekunnissa vatsallaan tiukassa hallintaotteessa.